Aº. 1827. Nº. 87.

ARNHEMSCHE COURANT.

Dingsdag den 24 Julij.

FRANKFORT, den 20. Julij.

Volgens de jongste berigten uit Zante, bevond zich de generaal *Church* te Dervania. *Colocotroni* en andere Grieksche veldoversten hadden onderscheidene punten op de landengte van Corinthe bezet, om, zoo mogelijk, *Ibrahim*-pacha tegen te houden.

Het gerucht liep, dat lord *Cochrane*, aan het hoofd eener Grieksche vloot van 70 zeilen, in de wateren van Candia de Egijptische vloot had verstrooid.

Er heeft dezer dagen een gerucht geloopen van het vermoorden der Grieken en Franken te Smirna. Heden heeft men tijdingen uit die stad van den 16. Junij, die niets van eenige ongeregeldheden melden.

Volgens berigten uit Odessa, van den 2. Julij, zou er uit Petersburg bevel gezonden zijn, om de Russische vloot in de *Zwarte Zee* onverwijld in eenen zeilvaardigen staat te brengen. Men voegt er bij, dat er dag en nacht gearbeid wordt aan de uitrusting van drie linieschepen en verscheidene fregatten. De Grieken hadden groote verwachtingen van dezen maatregel.

Van den 21. Julij.

Volgens berigten uit Konstantinopel van den 26. Junij, was de Russische gezant, na het gehoor bij den Grooten Heer, op het land teruggekeerd, waar hij zeer afgezonderd leeft. Sedert het weigerend antwoord des Sultans, ten aanzien der voorslagen van de Europische ministers ten behoeve van Griekenland, ontwikkelt zich het oogmerk van den divan meer en meer, en alles toont aan, dat de Sultan met alle ter zijner dienste staande middelen zich tegen de besluiten der Europische mogendheden zal verzetten. Alle pacha's in de provincien hebben last ontvangen, om de oprigting der troepen ten spoedigste en op het nadrukkelijkste te bevorderen. Tevens is er een bevel aan de oversten van het marine-arsenaal, aan de directie der scheepslieden en aan de bevelhebbers in de kasteelen langs den Bosphoros uitgevaardigd, om onverwijld eenen staat van het personeel en materieel in te zenden, en met ijver toe te zien, dat de reeds begonnen werken ten spoedigste uitgevoerd worden. Aan de in Griekenland bevel voerende pacha's, *Reschid* en *Ibrahim*, is een hattischerif van den Sultan met renboden verzonden, waarbij hun bevolen wordt, hunne behaalde voordeelen zich ten nutte te maken, en den opstand (gelijk uitdrukkelijk bij den hattischerif gezegd wordt) te dempen, eer er andere omstandigheden opkomen, die denzelven ondersteunen zouden. Tot geluk voor de Grieken, schijnt echter dit bevel weinig te zullen uitwerken, wijl de bedoelde veldoversten hunne behaalde voordeelen niet kunnen voortzetten, bij gebrek aan de noodige levensmiddelen, zoo wel in Morea als in Attika, waar alles verwoest is. — Uit alles blijkt echter het ernstig voornemen van den Sultan, om niet alleen den tegenwoordigen oorlog voort te zetten, maar ook des noods eenen nieuwen te beginnen.

— Een schipper, die te Triest uit Zimova, in Morea, is aangekomen, heeft berigt, dat te Egijptische vloot van meer dan 100 zeilen bij Cerigo was gezien, en dat men den 14. Junij eene kanonade gehoord had. Dit berigt heeft echter grootelijks bevestiging noodig, wijl, volgens de jongste berigten uit Alexandria, de vloot eerst tegen het einde van Junij zou uitzeilen.

BREMEN, den 16. Julij.

Het in hechtenis nemen van een bedelenden kleermakers-knecht heeft aanleiding gegeven, dat er den 11. een oploop onder de geringeren stand plaats had. Men wilde den gevangene met geweld bevrijden. De militaire magt moest gebruikt worden om de aanvaliers uit een te drijven. 's Anderen daags 's avonds vernieuwde zich hetzelfde tooneel. Sedert zijn er strenge maatregelen van politie ingevoerd.

LONDEN, den 18. Julij.

Eergisteren is de markies *van Landsdowne* door Zijne Majesteit in dienst gesteld als minister van binnenlandsche zaken, in plaats van den heer *Sturges Bournes*, die eenen anderen tak van bestuur overneemt. Te gelijker tijd heeft de hertog *van Portland* het geheim-zegel aan den graaf *van Carlisle* overgegeven. De hertog *van Portland* blijft lid van den kabinetsraad.

PARYS, den 20. Julij.

Men heeft opgemerkt, dat sedert de invoering der censuur het spreken over staatszaken bij het publiek geenszins verminderd, maar eerder vermeerderd is. Ook de mindere stand begint zijn misnoegen over het bestuur te uiten, meer dan voorheen wel het geval was. Ofschoon sedert drie weken, dat de censuur bestaat, geen woord meer van staatsgrepen in de dagbladen is gerept, wordt echter nog algemeen daarvan gesproken, dat het wel gebeuren kan, dat er niets komt van de algemeene verkiezing van nieuwe leden van de kamer der afgevaardigden, die binnen een of drie jaren moet plaats hebben, maar dat men begrijpt, dat de verkiezingen van 1824 vijf of zeven jaren moeten duren. Wie de zaak bij eenen sterken naam noemt, zegt, dat het charter geheel afgeschaft zal worden; wie van de beramers der staatsgrepen nog gematigd, nog eenigzins goed denkt, zegt, dat hetzelve zal opgeschort worden. Wie deze zijne meening met redenen staven wil, brengt onder anderen dit bij, dat men tegenwoordig zeer redelijke maatregelen ten aanzien der kiezerslijsten voor de jurij's neemt; dat het ministerie daarbij zeker aan geene verkiezingen van afgevaardigden, hetzij voor nu of voor de toekomst, denkt, want dat hetzelve zich zelf immers geen nadeel zal willen toebrengen, door de kiezerslijsten zoo als het behoort te laten opmaken in eenen tijd, dat iedereen tegen de ministers is. Juist deze bevordering van de verkiezing der gezworenen in de tegenwoordige sterke wrijving der meeningen, zegt men, bewijst, dat de lijsten slechts alleen voor de jurij gebruikt zullen worden en de verkiezingen voor de wetgevende kamer, ten gevolge van eene of andere koninklijke ordonnantie, geheel zal achterwege blijven.

— Een gedenkschrift, betreffende *Napoléon*, van den heer *de Bausset*, heeft aanleiding gegeven tot eene teregtwijzing van den heer *de Champagny*, hertog *van Cadore*, gewezen minister van *Napoléon*. Volgens den heer *de Bausset*, waren de onderhandelingen over het, in den jare 1809 te Weenen gesloten, vredestraktaat, door den Keizer der Franschen zelven met de Oostenrijksche commissarissen bewerkstelligd. De heer *van Cadore* weêrspreekt zulks en eigent zich de eer van het sluiten van dien vrede toe. Bij het berigt der onderhandelingen, welke hierbij plaats hadden, verhaalt hij tevens eene gebeurtenis, waarvan men in der tijd weinig heeft gehoord, welke men welligt als onbelangrijk beschouwde, en welke intusschen, volgens het gevoelen van den hertog *van Cadore*, ter dier tijd het lot van Europa besliste.

Wij zullen dit verhaal hier overnemen.

» *Napoléon* bewoonde het paleis Schönbrun, twee kleine uren van Weenen gelegen; op bepaalde dagen hield hij op de uitgestrekte binnenplaats van dat paleis wapenschouwingen, welke vele menschen naar Weenen lokten. Hij was wel in zijn schik, die gelegenheid te hebben, om zich in al zijne magt aan de ingezetenen dier hoofdstad te kunnen vertoonen, en, daar hij hun evenzeer wilde behagen als ontzag inboezemen, was hij zeer spraakzaam. Op een der bewuste dagen, den gedenkwaardigen 13. October namelijk, was ik naar Weenen gegaan, om met hem te arbeiden. Na eenige oogenblikken met mij gesproken te hebben, zeide hij: » Ik ga de wapenschouw doen; blijf in mijn kabinet, gij zult inmiddels deze nota opmaken en mij die, bij mijne terugkomst, toonen." Ik bleef met den heer *van Melval*, zijn geheimschrijver, in zijn kabinet. Hij kwam welras terug. » Heeft de Prins *von Lichtenstein*, vroeg hij mij, u niet gezegd, dat men hem meermalen het voorstel had gedaan, om mij te vermoorden? — Ja, Sire! en hij gaf mij daarbij tevens de verontwaardiging te kennen, waarmede hij die voorslagen afwees. — Wel nu, men heeft er de proef van genomen: volg mij." Ik ging met hem in de zaal. Aldaar bevonden zich eenige lieden, die zeer ontroerd schenen, en in het midden hunner een jongman van tusschen de 18 en 20 jaren, van een beminnelijk en zacht voorkomen, dat iets edels teekende; hij alleen scheen geheel gerust te wezen. Het was de moordenaar. *Napoléon* zelve sprak hem op eene zachtzinnige wijze aan, en de generaal *Rapp* diende daarbij als tolk. Ik zal slechts eenige zijner antwoorden, die mij het meeste troffen, opteekenen: » Waarom wildet gij mij vermoorden? — Omdat er voor Duitschland nimmer vrede zal wezen, zoo lang gij in leven zijt. — Wie heeft u dit ontwerp aan de hand gegeven? — De liefde tot mijn vaderland. — Hebt gij met niemand zaamgespannen? — Neen, uit mijnen eigenen boezem is het voortgekomen. — Wist gij niet aan welke gevaren gij u blootsteldet? — Ik wist dit wel, maar ik zou gelukkig zijn, zoo ik voor mijn vaderland mogt sterven. — Gij hebt godsdienstige beginselen: gelooft gij, dat God aan moordenaars vergiffenis schenkt? — Ik hoop, dat Hij mij, uit hoofde van de redenen, waardoor ik bewogen werd, vergeven zal. — Onderwijst men in de scholen, welke gij bezocht hebt, deze leer? — Een groot aantal mijner vorige mede-scholieren zijn met dezelfde gevoelens bezield en gezind, hun leven voor het vaderland op te offeren. — Wat zoudt gij doen, zoo men u in vrijheid stelde? — Ik zou u ombrengen. — En deze ontzettende woorden sprak hij uit op eenen zachten toon, hij beheld een zedig voorkomen en gaf geen blijk van eenige verwaandheid."

» De ijsselijke eenvoudigheid dier antwoorden, het koele en vastberadene besluit, hetwelk zij aan den dag legden, en die, zoo zeer boven alle menschelijke vrees verheven geestdrijverij, maakten op *Napoléon* eenen indruk, dien ik des te grooter achtte, naar mate hij meer koelbloedigheid vertoonde. Hij liet allen heen gaan en ik bleef alleen bij hem. Na eenige woorden over eene zoo blinde als bedachtzame geestdrijverij, zeide hij: er moet vrede gemaakt worden; keer weder naar Weenen, roep de Oostenrijksche gevolmagtigden bij u. Gij hebt de belangrijkste punten in orde; alleen hapert het nog aan de schatting. Gij verschilt nog 50 millioen; deel dit verschil, neem genoegen met 75 millioen, zoo gij niet meer kunt krijgen, en sluit den vrede. Het laatste opstel, hetwelk gij mij hebt aangeboden, bevalt mij: voeg daarbij de bepalingen, welke gij noodig oordeelt. Ik verlaat mij geheel op u; doch vooral maak vrede." Ik verliet hem. Vóór den nacht waren de prins *van Lichtenstein* en de heer *Bubna* reeds bij mij. Ik sloot mij met hen op. De beraadslaging duurde lang. Na de 70 gevorderde millioen verkregen te hebben, zag ik dat er mogelijkheid was, meer te krijgen en ik kwam tot 85 millioen. Omstreeks twee of drie ure, waren al de voornaamste punten geregeld. Ik liet den heer *de la Benardière*, chef der eerste afdeeling van het ministerie, binnen komen, om de pen te voeren, en den heer *Baudart*, als kopiist. Het opstel en de afschriften waren niet groot en vóór 's morgens ten vijf ure was het traktaat geteekend. Om zes ure was ik te Schönbrun. *Napoléon* vroeg met een ongerust voorkomen: » wel, mijn heer! wat hebt gij dezen nacht gedaan? Ik heb vrede gemaakt, Sire! — Hoe, vrede! is het traktaat geteekend? — Ja, Sire! hier is het."

— Volgens eenen brief uit Smirna, van den 29. Mei, zijn de Fransche consulaire agent te Tschesme, twee Oostenrijksche onderdanen en een Russisch onderdaan in hunne huizen aangerand en voor den pacha gesleept geworden, die hen in boeijen heeft doen slaan en in den kerker werpen. Hij heeft aan den Oostenrijkschen vice-consul geene reden van dien maatregel willen geven.

In Smirna was het gerucht verspreid, dat de pacha van Egijpte zich onafhankelijk had verklaard; doch hetzelve schijnt voor als nog weinig geloof te verdienen.

Uit Corfu verneemt men, dat de Klepthen der kantons Mallacassis en Caulonias weder in openbaren opstand tegen de Porte zijn.

— Volgens berigten uit Madrid van den 9. dezer, is er weder eene bende Portugeesche vlugtelingen uit Spanje binnen Portugal gevallen. In het dorp Costantin heeft zij een schildwacht over hoop gestoken, en na eenige huizen geplunderd te hebben, is zij naar Spanje teruggekeerd.

In Catalonie heeft zich weder eene bende opgeworpen, die don *Carlos* op den Spaanschen troon wil hebben.

Mengelwerk.

OVER DE LYFSTRAFFELYKE MILITAIRE REGTSPLEGING.

Het is eene bekende zaak, dat niets geschikter is ter opsporing der waarheid, dan het beschouwen van een onderwerp van de meest uiteenloopende kanten, want uit den schok der denkbeelden ontspruit niet zelden het licht. Het kan den lezer dus niet ongevallig zijn, dat de Mili-

taire Regtspleging van zijne voordeelige, zoo wel als van zijne verwerpelijke zijde, worde voorgesteld, en het is ter vervulling van dit doel, dat ik thans weder de pen opvat. De vorige schrijver over de Militaire Regtspleging heeft mijne aanmerkingen over dezelve afgekeurd en zich tot den verdediger der bestaande inrigting opgeworpen. Ik vermeen echter geen volkomen genoegen te kunnen nemen met zijne teregtwijzing, en ik lever dus nog eenige nadere bedenkingen, welker oplossing ik met verlangen te gemoet zie. Ik laat mij geenszins afschrikken door den hoogen toon, dien de schrijver voert; daar hij zich aankondigt als den man, die optreedt om de waarheid over de dwaling te doen zegevieren, en ik bekreun mij weinig over zijne herhaalde uitvallen, ten aanzien van het bespottelijke en ongerijmde mijner aanmerkingen. Deze kunstgreep moge eenige weinigen voor hem winnen, het meerderdeel der lezers zal toch meer waarde hechten aan de kracht der redeneringen, dan aan eene bloote veroordeeling van gevoelens, zonder eenigen grond uitgesproken. Noch deze trotsche waan van alleen in het bezit der waarheid te verkeeren, noch de toelichting van laakbare gevoelens aan zijne tegenpartij, kunnen eenen onpartijdigen beoordeelaar ten zijnen gunste doen overhellen, want het zijn ijdele klanken, die in de lucht vervliegen (*sunt verba vocesque, et praeterea nihil*). Niet vele Nederlanders zullen ook in zijne schroomvalligheid deelen, om de beschouwing van de gebreken der Militaire Regtspleging in het openbaar te doen plaats grijpen; want zij zullen gewis tot het openbaren van de feilen eener inrigting, als een der heilrijkste vruchten van de vrijheid der drukpers erkennen, en deze bekendmaking als de geschiktste voorbereiding tot de afschaffing derzelve aanzien. Wie weet ook niet, dat elke natie, die het onschatbaar voorregt van eene vrije drukpers geniet, bij voorkeur zich toelegt om de belemmeringen in de bediening des regts en in de uitdeeling der straffen aan te wijzen. De Engelsche dagbladen schromen niet eene ruime plaats toe te kennen aan de ontwikkeling der nadeelen van de kostbare en omslagtige wijze van regtspleging, voor het kanselarijhof, en algemeen verspreide schriften hebben in *Frankrijk* de kwellende bepalingen bij de lijfstraffelijke regtspleging voor ieder kenbaar gemaakt, eene aanwijzing, welke zoo gewigtig geacht wordt, dat het bestuur zelve haar op de krachtdadigste wijze aangemoedigd heeft. De schrijver houde het mij dus ten goede, dat ik niet aarzel het voor eene belangrijke dienst te rekenen, de opmerkzaamheid te vestigen op de gebreken, welke de Militaire Regtspleging ontsieren, en dat ik het voor het algemeen hoogstgewigtig acht te onderzoeken, of de krijgsman eene onpartijdige uitspraak mag verwachten, wanneer zijn leven en zijne eer in de waagschaal gesteld worden.

Dan ter zake: » Het is niet waar," dus vangt de schrijver aan, » dat art. 81 en 82 der regtspleging bij de landmagt, de herstelling der pijnbank bevat, of de magt toekent aan den kommanderenden officier om de bekentenis af te perssen; want er bestaat een groot verschil tusschen den aard der pijnbank en der correctieve middelen; daar toch de eerste, door middel van ligchamelijke pijniging, de bekentenis van schuld poogt af te persen, bestaat de laatste slechts in eene correctie van den beschuldigde, die weigert te voldoen aan zijne verpligting, om den regter in staat te stellen het vonnis te vellen. Daarenboven verbiedt art. 71 der regtspleging uitdrukkelijk het aandoen van pijn of ongemakken, het beloven van vrijstelling of vermindering van straf, om den beklaagde tot bekentenis te brengen."

Ik heb, ten aanzien van de gepastheid om de correctieve middelen onder de pijnbank te stellen, reeds bij de vorige gelegenheid mij beroepen op het gezag van DANIEL JONCKTYS, in zijn boek: *de pijnbank wedersproken en bematigd.* Deze waardige bestrijder van de pijnbank rekent alle pijnigende middelen onder dezelve, en de meeste der hedendaagsche schrijvers, over de lijfstraffelijke regtspleging, gaan nog verder en erkennen zoo wel eene zedelijke als eene natuurlijke pijnbank. Onder de eerste plaatsen zij het in *Frankrijk* aangenomen gebruik, om den beschuldigden in eene eenzame gevangenis te laten opsluiten, tot dat hij tot bekentenis van schuld komt; bij welke afzondering men schrikverwekkende middelen voegt, zoo als bedreigingen, akelig gedruisch enz. Maken dus geachte schrijvers, zoo als DUPIN en BERENGER, geene zwarigheid om deze middelen als wezenlijke pijnigingen voor te stellen, zoo zal men het niet ongepast kunnen rekenen, de correctieve middelen voor zoodanig te doen gelden, daar de onbepaalde beteekenis van deze uitdrukking geredelijk aanleiding kan geven tot het aandoen van wezenlijke ligchamelijke pijnigingen. Er bestaat dus geen verschil tusschen den aard van de pijnbank en van de correctieve middelen, en de strekking van deze beide middelen grenst zeer naauw aan elkander. Al moge toch de eene de bekentenis van schuld en de andere het verkrijgen van een behoorlijk antwoord bedoelen, zoo is het echter bijkans onvermijdelijk, dat het antwoord van den beklaagde in een naauw verband moet staan met het erkennen of ontkennen van de aan hem te last gelegde handeling. Alle aan hem gerigte vragen betreffen toch de oplossing der tegen hem bestaande bezwaren, en daar de regter oordeelt, of deze oplossing al of niet behoorlijk is; vindt de beklaagde zich gedrongen, indien de regter zijne redenen van verontschuldiging voor geen behoorlijk antwoord wil aannemen, tot schuldbekentenis te komen, indien hij aan het toepassen der correctieve middelen zich onttrekken wil. Weinig baat dus art. 71, hetwelk het regtstreeksch dwingen tot bekentenis verbiedt, zoo lang men op deze zijdelingsche wijze hetzelfde doel kan bereiken. Wordt het den Engelschen tot schande gerekend, dat in hunne lijfstraffelijke regtspleging, tegen den beklaagde, die weigerde te antwoorden, de *peine forte et dure* vastgesteld wierd, welke bestond in het plaatsen van een zwaar bord op de borst van den naakten persoon, die op zijn rug ter aarde lag, terwijl zijn rampzalig leven, door het toedienen van een weinigje slecht brood en bedorven water, gerekt werd, zoo zal het steeds door elken Nederlander als eene vlek worden aangemerkt, dat het aan des regters willekeur blijft overgelaten, om door eene correctie den beschuldigden te dwingen tot het geven van een antwoord, hetwelk de regter voor behoorlijk erkent. Gelijk echter de Engelsche regter te veel afschuw gevoelde voor de barbaarsche verordening der *peine forte et dure*, om dezelve nimmer aan te wenden, zoo zal ook de Nederlandsche regter te veel eerbied gevoelen voor de regten der menschheid, om eenen ongelukkigen aangeklaagden te willen dwingen tot het geven van oplossingen, welke hem in een onvermijdelijk verderf moeten storten.

*De schrijver vindt vervolgens eenen voldoenden waarborg voor eene onpartijdige uitspraak, in de aan den beklaagde toegekende bevoegdheid van den van partijdigheid verdachten regter te recuseren. Deze waarborg komt mij echter voor eerder schijnbaar dan wezenlijk te zijn, daar de beschuldigde niet in tijds kennis krijgt van de zamenstelling des krijgsraads, om behoorlijk onderrigt te zijn van het karakter van deszelfs leden en de opdragt van de beoordeeling der redenen van recusatie aan de krijgsraad zelve weinig hoop verschaft, dat zij zullen aangenomen worden, wijl deze aanname bijkans altijd het opperbaren van een ongunstig gevoelen over het gerecuseerde lid van den krijgsraad medevoert.

De vereeniging van de bedieningen van openbaren aanklager en van griffier, in den persoon van den auditeur-militair, komt den schrijver voor eene besparing van kosten voor de schatkist op te leveren, en door de ondervinding als gepast erkend te zijn, zonder eenen al te beslissenden invloed aan den auditeur-militair te verschaffen. Ik geloof evenwel, dat de vervulling der pligten, die zoo uiteenloopend zijn, als die van griffier en openbaren aanklager, natuurlijk aanleiding tot menigvuldige botsingen moet geven. Hoe toch kan men verwachten, dat dezelfde persoon, die geheel doordrongen is van de overtuiging van de schuld des beklaagden, en in dien zin het woord heeft gevoerd, een getrouw verslag zal leveren van al hetgene ten voordeele van den beklaagde bijgebragt is. De beschuldigde althans zal zijne argwaan nimmer afleggen, jegens eenen persoon, dien hij als zijn tegenstander heeft leeren kennen, en weinig vertrouwen stellen op het verslag der zaak, hetwelk door hem is opgemaakt, om voor den hoogeren regter ten grondslag te dienen, voor het al of niet bekrachtigen van het geslagen vonnis. Deze onzekerheid, welke den veroordeelden pijnigen moet, en de onmogelijkheid voor den auditeur-militair, om, na eenmaal een bepaald gevoelen tegen den beklaagde geuit te hebben, op eene onpartijdige wijze de pen te voeren, zoo wel uit hoofde van zijne vooringenomenheid met zijne eigene gevoelens, als uit hoofde van het onaangename van de waarde der tegen hem aangevoerde bedenkingen te erkennen, schijnen mij toe de onpartijdige toedeeling des regts te benadeelen, en niet verontschuldigd te kunnen worden door de besparing der uitgaven van de schatkist, noch door de opgaaf der gunstige beslissing van de ondervinding voor de instandhouding dezer bediening, daar deze opgaaf met regt mag betwijfeld worden, omdat zij met de gezonde rede zou strijden.

De schrijver somt hier de waarborgen op, voor eene behoorlijke uitspraak daargesteld, als het regt des beklaagden om de redenen tot zijne verontschuldiging voor te dragen, het onderzoek van het vonnis door het hoog geregtshof, voor dat het uitgevoerd wordt, en de bevoegdheid van den advocaat-fiscaal, om ten gunste van den veroordeelden te appelleren.

Ik hecht niet zoo veel gewigt aan deze voorzieningen als de schrijver, die niet aarzelt dezelve boven de verordeningen van andere landen te verheffen. Het regt des beklaagden om zijne middelen van verdediging kenbaar te maken, behoorde op zekerder grondslagen te berusten, en niet aan zoo vele belemmeringen onderhevig te zijn. Ten einde hem op eene gelijke lijn met den openbaren aanklager te plaatsen, behoorde de inzage van alle stukken ten zijnen laste, en de bijstand van eenen regtsgeleerde aan hem gewaarborgd te zijn. Verstoken van deze noodzakelijke hulpmiddelen, is de gunst, hem toegekend, om zich te verdedigen, eene bloote harsenschim en eene ijdele begoocheling.

De onderzoekingen van het hof, aangaande de inachtneming der formaliteiten en het volledige der bekentenis enz., is een weldadig toevoorzigt over de krijgsraden; maar de opperregter oordeelt op eene onvolledige voorstelling der zaak, want zij vloeit voort uit eene verdachte bron, en heeft onder de hand van den auditeur-militair een ongunstig aanzien voor den veroordeelde verkregen, welke hij buiten staat is door zijne beperkte middelen van verdediging tegen te werken.

Deze eenzijdige voordragt der zaak moet ook een hinderpaal opleveren voor den advocaat-fiscaal zoowel, als voor den opperregter, om tot den grond der zaak door te dringen, hetgeen enkel mogelijk is bij de dadelijke behandeling der zaak, en zoodra er geene stellige schennis der wet of baarblijkelijke onregtvaardigheid begaan is, zal de advocaat-fiscaal zich ook niet geroepen achten, ten gunste van den veroordeelde te appelleren. Het zou veel weldadiger zijn den weg tot beroep in alle gevallen voor den beklaagde open te stellen, dan de keus van dit middel aan den advocaat-fiscaal over te laten, die geacht *moet* worden, uit kracht zijner bediening, niet ligt tot een gunstig gevoelen over den veroordeelde te zullen overhellen.

De schrijver krijgt nu bij de behandeling van de magt des voorzitters eenen kleinen aanval van toorn, welke men hem vergeven moet ten liefde der zaak. Het geeft echter een ongunstig vermoeden voor de gegrondheid van zijn gevoelen, als men ziet, dat hij zoo diep getroffen is door de aanmerking over de almagt des voorzitters, en dat hij poogt, door middel van eenen vinnigen uitval, de zwakheid zijner redenen te vergoeden. Hij zelf strijkt het vonnis van veroordeeling over de bepaling, ten aanzien van de magt des voorzitters, als hij, door bijvoeging en inlassching van beperkingen, den schadelijken invloed van dezelve poogt te verminderen. Het bewijs, dat het artikel onvoldoende is, wordt dus door mijnen tegenstander zelve geleverd; want, indien het volledig was, waren alle bijvoegselen overbodig, en hij zelf ontslaat mij door deze handelwijze van eene bepaalde wederlegging van zijn gevoelen. Ieder, die het artikel zelve leest, zal geredelijk beseffen, hoe moeijelijk het den voorzitter, zelfs bij den besten wil, moet vallen, hetzelve ten uitvoer te brengen, zonder te willen gewagen van het gevaar, hetwelk zulk eene onbepaalde magt aan eenen tegen den beklaagde vooringenomen voorzitter in de handen geeft. Hoe weifelend toch is de bepaling, dat de conclusie door den voorzitter kan worden opgemaakt, naar hetgeen de aard der zaak en de voorschriften van het regt vorderen. Hoe zal men het van eenen officier kunnen verwachten, dat hij zich vooraf bekend gemaakt hebbe met hetgeen het regt vordert, ten aanzien van de opneming der stemmen. Hij zal vruchteloos eene voldoende oplossing van zijne nasporing zoeken; want de gevoelens, ten aanzien van dit onderwerp, zijn verre van eenstemmig te zijn. Verstoken van een zekeren gids, om de conclusie volgens de regels van het regt op te maken, zal hij dus slechts vragen, wat de aard der zaak vordert. Hier hangt alles af van zijne personele gemoedsstemming; indien hij tot gestrengheid overhelt, zal hij vermeenen, dat de aard der zaak gebiedend eene bestraffing vordert, of indien hij tot zachtzinnigheid genegen is, zal hij steeds in den aard der zaak eene reden tot vrijspraak vinden. Niets is dus wenschelijker, dan dat de magt des voorzitters binnen engere grenzen beperkt worde.

Op deze wijze vermeen ik, zonder mij aan de bitse uitvallen van den schrijver te storen, betoogd te hebben, dat er eene naauwe overeenstemming in aard en strekking bestaat tusschen de correctieve middelen en de pijnbank, zoodat beider uitwerking even nadeelig geacht moet worden; dat het regt des beklaagden, om een van partijdigheid verdacht lid des krijgsraads te recuseren, geenen waarborg oplevert voor eene onpartijdige regtspraak, zoolang de waardeering der redenen van recusatie overgelaten blijft aan den krijgsraad, die niet gaarne een ongunstig oordeel vellen zal over eenen medeofficier; dat de vereeniging der bedieningen van griffier en openbaren aanklager in den persoon van den auditeur militair schadelijk is, omdat de onpartijdige voorstelling der zaak, welke van den griffier gevorderd wordt, niet kan verwacht worden van den auditeur-militair, die als de tegenpartij des beklaagden optreedt; dat de bevoegdheid des beschuldigden, om zijne verdediging aan den regter voor te dragen, de mededeeling der tegen hem opgemaakte stukken en den bijstand van eenen regtsgeleerde vordert; dat de opperregter, die het vonnis bekrachtigen moet, geene voldoende kennis verkrijgt van de zaak, welke hem van eene partijdige zijde wordt voorgesteld, en dat deze eenzijdige voordragt den advocaat-fiscaal verhinderen moet, om ten gunste van den veroordeelden te appelleren, en dat de magt des voorzitters niet binnen zoodanige juiste grenzen beperkt is, dat men veilig vertrouwen mag, dat hij nimmer zijn bijzonder gevoelen als dat van den krijgsraad zal doen gelden. Ik eindig hiermede de beschouwing van het eerste gedeelte der tegenbedenkingen, om tot de beoordeeling van het tweede deel over te gaan.

(*Het vervolg hierna.*)

PROVINCIAAL GEREGTSHOF IN *DRENTHE*.

Toen onlangs den Tweede Kamer der Staten-Generaal beraadslaagde over de wet op de zamenstelling der regterlijke magt, zijn door dezen en genen der leden, ten aanzien van de provincie *Drenthe*, zonderlinge uitvallen gedaan, en men heeft redekavelingen volgehouden, die op geheel onware daadzaken rusten. Dit is al dadelijk zeer grondig aangetoond door den heer graaf VAN HEIDEN VAN REINESTEIN, van wege *Drenthe* lid van genoemde kamer, en later heeft men elders hieromtrent ook het een en ander bijgebragt. Van één punt echter is niet genoeg gezegd, en daar ik mij te leur gesteld zie in mijne hoop, dat iemand anders er zich over zoude uitlaten, heb ik gemeend er het noodige nog van te moeten zeggen.

Onder de bedoelde zonderlinge uitvallen, behoort vooral het beweren van eenige leden, dat het er met het personeel der justitie in *Drenthe* zoo jammerlijk zoude uitzien; dat het daarom zelfs belagchelijk zijn zoude, aan die provincie het hof, hetwelk zij door den storm der tijden verloren had, terug te geven; een der leden heeft zelfs durven stellen, dat er naauwelijks drie regtsgeleerden gevonden werden, geschikt tot leden voor het voorgestelde hof. In hoe verre diergelijke uitdrukkingen als wezenlijke beleedigingen zouden kunnen worden beschouwd, zal ik in het midden laten; maar zeker is het, dat dezelve hoogst onaangenaam zijn voor hen, die thans tot de regtbank van eersten aanleg in *Drenthe*, hetzij als leden of ministers, hetzij als practizijns behooren, en waarvan de eerst bedoelden zeker de regtmatigste aanspraak hebben op eindelijke bevordering en verbetering van lot. Voor dezen is het openlijk gegeven getuigenis van ongeschiktheid van dien aard, dat een openlijk protest daartegen noodzakelijk is, zoo om geene andere reden, dan ten minste tot afwending van het mogelijk verwijt van toestemming, te meer omdat de zaak of beschuldiging zoo stellig en geheel en al met de waarheid strijdig is.

Tegen de bedoelde beschuldiging van ongeschiktheid zoude een betoog van het tegendeel moeten worden overgesteld; dan het past niet, dat Drentsche juristen zelve van hunne geschiktheid spreken: zij kunnen dus te dien aanzien niet anders doen dan zich beroepen op hen, die in de gelegenheid zijn van daarover te kunnen oordeelen, en alleen de aanmerking maken, dat de tegenwoordige regtbank te *Assen* niet meer is die van vroegere jaren.

Daar echter met grond te vermoeden is, dat uit een vijftigtal regtsdoctoren, welke zich in de provincie *Drenthe* bevinden, en welke, op zeer weinigen na, alle dien graad hebben verkregen te *Groningen*, waar men bekendelijk in het examineren en het verleenen van rangen en graden wel zoo gestreng is, als elders, ten minste bij eene behoorlijke beoldiging, ligtelijk zeventien te vinden zijn, welke, hoezeer niet alle even goede regtsgeleerden, evenwel de noodige kunde en geschiktheid hebben, om tot leden van het provinciaal hof te kunnen worden aangesteld; dat dit, zeg ik, reeds bij praesumtie waar moet zijn, en dewijl daardoor al dadelijk de onwaarheid der bedoelde gebezigde gezegden en de ongepastheid der gedane uitvallen aangetoond en bewezen is, zal ik hier doen volgens eene opgave van de in *Drenthe* zich bevindende regtsgeleerden, en deze onderteekenen, ten einde daardoor de juistheid dier opgave de noodige geloofwaardigheid bij te zetten.

De regtbank van eersten aanleg, zitting houdende te *Assen*, bestaat uit eenen president, drie leden, een griffier, een commies-griffier en een officier, welke alle zijn regts-doctoren te zamen 7

Van de vier vrederegters zijn drie meesters in de regten en één hunner griffiers is dit ook, dus 4

De zeven procureurs bij de regtbank te *Assen* zijn allen gegradueerd. 7

Van den notarissen zijn zeven der beiden regten doctoren 7

Advocaten zijn er tien, behalve eenigen, welke door posten van het uitoefenen der advocature zijn uitgesloten 10

Het provinciaal bestuur, den heer griffier mede gerekend, telt vijf leden, welke in regten gepromoveerd zijn 5

Het getal der regts-doctoren, welke in nog niet genoemde regterlijke, administratieve of andere posten geplaatst zijn, of welke zich thans buiten alle openbare betrekking bevinden, bedraagt. 11

te zamen dus 51

De vrees, dat de pleitzaal, welke door de bekwaamheid der practizijns boven die van andere regtbanken uitmunt, bij de organisatie, tot nadeel der regtspleging, zal worden ontledigd, bestaat ook niet. Men bedenke, dat de *Groninger Academie* eenige regtsgeleerde studenten uit *Drenthe* opkweekt, welke de maatschappij met de beste vooruitzigten vleijen.

Op gelijke wijze zoude men hier kunnen bijvoegen eene opgave van het getal der procedures, welke in de laatste jaren bij de regtbank van eersten aanleg in *Drenthe* zijn aangebragt en behandeld, en van het getal der appellen, en uit deze opgave zoude blijken, dat de uitval, welke men ten aanzien van het gering getal der regtszaken in *Drenthe* zich veroorloofd heeft, geheel ongepast is; dan deze opgave ligt thans niet in de bedoeling. Kortelijk echter zal ik hier bijvoegen, dat de regtbank te *Assen*, om de menigvuldigheid der zaken, drie audientien in de week moet geven, en dat ik, op het oogenblik, dat ik dit schrijve, belast ben met de instructie van acht criminele zaken te gelijk, waaronder van veel gewigt.

Assen, den 10. Julij 1827. S. GRATAMA.
Regter ter instructie bij de regtbank van eersten aanleg te Assen.

KWAKZALVERIJ.

Dat wij in ons vaderland, niettegenstaande hetzelve door alle tijden heen een kweekhof van ware verlichtingen beschaving mag genoemd worden, de kwakzalverij, niet zelden met goed gevolg, haren zetel naast dien der ware kunstbeoefening hebben zien vestigen, is eene waarheid, door niemand te loochenen. Ook nog, in onze dagen, hoezeer door ondervinding en schade wijzer geworden, zien wij de altaren dier valsche goden van welriekende offers rooken en eene talrijke menigte in haren schijnbaar vermogenden invloed dat vertrouwen stellen, hetwelk eene kinderlijke ligtgeloovigheid alleen kan inboezemen.

Geen wonder derhalve, dat vele buitenlandsche kwakzalvers, door de hoop op het bijeenzamelen eener aanzienlijke collectie Nederlandsche munten gestreeld, het verstandige voornemen opvatteden, ook naar onzen gastvrijen bodem heen te snellen en er hunne verlokkende strikken uit te zetten, om er al diegenen in te vangen, die den vreemdeling en geruchtmaker verre boven den bezadigden en kundigen inlander achten en vereeren. Zoo zagen wij in de laatste jaren, (ons thans slechts tot één vak, en wel dat der heelkunde bepalende) eenen DUCHELARD van *Napels* regel regt naar *Vriesland*; eenen BERLIER van *Lijon* naar *Brussel*, *Antwerpen*, *'s Hage* en *Rotterdam* overkomen, van welke laatste plaats de toen bestaande wetten, hem echter, ongelukkigerwijze, verdreven; zoo vonden wij ons vereerd door de, voor velen noodlottige tegenwoordigheid van den Engelschen wonderman JOHN WILLIAMS, wiens doel, even gelijk dat zijner confraters, volgens eigene betuiging, geene andere dan de heilzame strekking had om ongelukkige blinden te genezen, voor welke edele en menschlievende gezindheid hij, zoo men ons stellig en naar waarheid verzekerd heeft, zijn zes weken tijds een beursje van *f* 30,000, zegge: dertig duizend gulden, heeft mogen maken. En het is dat loffelijke voetspoor, hetwelk wij den beruchten doctoor LUSARDI, dezer dagen, in het noordelijk gedeelte onzes lands zien betreden, wiens onvermoeide pogingen om onze inlandsche operateurs in de schaduw te stellen, reeds met zulk een heerlijk gevolg bekroond is, dat zijn naam schier op aller lippen zweeft en zijne beurs tamelijk goed aan het uitdeijen is, hetgeen minder verwondering baren moet, wanneer men in aanmerking neemt, dat de geleerde kunstenaar voor operaties, over wier goeden afloop eerst nader zal kunnen geoordeeld worden, voorloopige betaling vordert, en avances van duizend gulden bedingt, welke men, uit het volst vertrouwen zijner bekwaamheid, hem gereedelijk toestaat.

Zeker schrijver, over de gezondheid en de middelen tot derzelver behoud sprekende en de waarde van den geneeskundigen kwakzalver willende voorstellen, zegt: » Dat is de man, die, uit verre landen, met den mantel der menschenliefde bekleed, tot ons overkomt; die werkt: *Soli Deo Gloria*; die ons geen gebruik van spijs of drank verbiedt; die ons geene lasten oplegt, welke wij met weerzin zouden dragen: zijn spiritus en quintessences verdrijven de hardnekkigste en meest verouderde dwalen binnen weinig tijds." En wij laten er op volgen: » Weg alzoo Nederlandsche kunstbeoefenaren, die u zelve te vergeefs, jaren lang, op de genees- en heelkunst en operatie der cataract hebt toegelegd! Door de kunstbewerking van eenen LUSARDI kunnen alle blinden, als zij slechts willen, weder zien."

Welk eene uitlokkende gelegenheid! Maar gesteld nu, dat zich iemand op den uitheemschen arts verlaat, van welk middel zal hij zich, in het vervolg bedienen, om hem te raadplegen als de wonderman vertrokken is? Niets gemakkelijker dan dat, men neemt in zulk een geval zijne toevlugt tot eenen, hoewel minder kundigen, landgenoot, of men reist den vreemdeling, die zoo veel deel in ons lot nam, na, dat wordt wel meer, en vooral door gegoede lieden, gedaan, bij wie vreemde gebreken, soms met vreemde middelen moeten genezen worden. Ook kan men den beruchten man schrijven, dat is immers vergund, als het slechts *franko* en in het fransch geschiedt, want uit dat Nederlandsch patois kan geen Turk wijs worden; en krijgt men nu op zijne brieven geen antwoord, wat nood, als men slechts geschreven heeft, heeft men iets gewonnen; want de menschlievende man blijft daardoor een ruim deel in het lijden zijner achtergeblevene patienten nemen.

Is dan de onbekwaamheid der Nederlandsche Oculisten zoo groot, dat er steeds *avonturiers* moeten komen om oogoperaties te doen? Wij willen deze vraag niet beslissend beantwoorden: dit alleen weten wij, dat de vreemde operateurs er bijzonderen slag van hebben en allergeschiktste menschen zijn, zoo wij ten minste hunne eigene verzekering in de nieuwspapieren mogen gelooven.

Dat de ondervinding ons echter op nieuw geene, even heilzame lessen geve, als door het oponthoud van den alom befaamden WILLIAMS, van wien wij hier boven gewag maakten, en wiens kunstgrepen, in 1815 te *Amsterdam* en elders gebezigd, nog zoo versch in het geheugen liggen van allen, die in zijne uitgevondene oogdroppels, waarvoor hij een guinje per droppel nam, alles behalven die geneeskracht gevonden hebben, welke hij er aan toeschreef. Men leze over dien kwakzalver het het Engelsche weekblad: *the Examiner* van den 7. Februarij 1813, No. 267, van 1 Augustus No. 292 en 26 September No. 300, waaruit men dien persoon en zijne kunst nader kan leeren kennen.

ARNHEM, den 24. Julij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 23. Julij 2 El. 0 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 0 D
Den 24. dito 1 El. 6 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 10 D

BENEDENKAMERS, ZOLDERS, TORENKEUKEN en KELDERS, TUINMANSWONING, KOETSHUIS en STALLINGEN voor 8 Paarden, HOOI- en HAVERZOLDERS, een BOUWHUIS, wel aangelegde TUINEN, waarin een GEBOUW, geschikt voor ORANJERIE, BOOMGAARD, LANEN, beplant met zware YPEN en andere BOOMEN; wijders eene kapitale BOEREN HOFSTEDE, bestaande in een HUIS, ruim ACHTERHUIS, STALLING voor 10 Koebeesten en 18 Paarden, BAKHUIS en SCHUUR, waarin Stalling voor 20 stuks Vee, vier BERGEN, annexe BOUW- en WEILANDEN, BOOMGAARD en BOSCH, alles met elkander groot 40 Bunders, 67 Roeden en 45 Ellen, waarin voor een groot gedeelte beste Steen- en Pan-Aarden; behoorende tot deze Plaats de Visscherij in een gedeelte van de Rivier *de Vecht*.

2. Ruim 2 Bunders, zoo BOOMGAARD als BOUWLAND, waarin mede Steen- en Pan-Aarde, gelegen annex het voorgaande Perceel, strekkende uit de Rivier *de Vecht* tot aan de Hofstede *Klarenburg*.

3. Ruim 21 Bunders, 92 Roeden allerbest BOOMGAARD, BOUW-, WEI- en BOSCHLAND, waarin mede Steen- en Pan-Aarde, strekkende uit de Rivier *de Vecht* tot aan *den Zogdijk*.

4. Ruim 5 Bunders en 10 Roeden zoo WEI- als HOOILAND, gelegen onder *Breukeleveen*, strekkende uit *den Zogdijk* tot aan het Veenland.

De voorschreven Perceelen zullen eerst afzonderlijk en daarna in Massa geveild worden. Alles breeder bij Biljetten omschreven, en nader onderrigt te bekomen ten Kantore van *HENDRIK VAN OMMEREN*, openbaar Notaris, binnen *Utrecht* residerende; terwijl dezelve kunnen worden bezigtigd op Dingsdag den 3. Julij, en voorts na dien tijd Dingsdag, Donderdag en Zaturdag van iedere week, mits voorzien zijnde van een Permissie-Biljet, door voornoemden Notaris af te geven.

† † † Op Maandag den 30. Julij 1827, des namiddags ten 5 ure, † † zal, ten overstaan van den Notaris *A. J. N. GODEFROY*, residerende te *Arnhem*, in het *Zwijnshoofd* aldaar, finaal worden verkocht:

1. Een zeer Logeabel, Hecht en Sterk HUIS en ERVE, in de *Kerkstraat*, te *Arnhem*.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 6936.

2. Een extra ruim, Hecht en Sterk PAKHUIS, met daaraan en achter gelegen TUIN, staande en gelegen aan den *Nieuwen Kraan*, te *Arnhem*.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 1999.

3. Een HUIS en ERVE, naast het voorgaande, wijk G No. 29.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* [illegible]

4. Een HUIS en ERVE, [illegible] gaande, wijk G No. [illegible]
   [illegible]
   [illegible] No. 2, 3 en 4 ingezet en verhoogd tot de som van *f* [illegible]

5. Een Hecht en Sterk GEBOUW, in de *Langstraat*, te *Arnhem*, ingerigt tot casernering van militairen, met eene afzonderlijke WONING, en zijnde onder hetzelve Gebouw eene aanzienlijke groote KELDER.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 2391.

6. Een HUISJE in voormelde *Langstraat*, wijk O No. 253.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 631.

7. Een HUISJE, in de *Putsteeg*, te *Arnhem*, wijk A No. 256.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 596.

8. Een vruchtbaren TUIN, achter het *Nijwerk* der stad *Arnhem*, tusschen het Erf van Mejufv. de Wed. *BROUWER* en het volgende perceel.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 392.

9. Een ruim PAKHUIS, naast voorschreven Tuin.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 301.

10. Vier KALKKUILEN, gelegen voor de twee evengenoemde perceelen.
   Ingezet en verhoogd tot de som van *f* 160.

11. Een O[illegible] STEEN MAGAZYN, naast de twee [illegible] perceelen.
   [illegible] verhoogd tot de som van *f* 226.
   De [illegible] van No. 8, 9 en 10 is ingezet en gebragt tot de som van *f* [illegible]
   De massa van [illegible] tot de som van *f* 1638.

12. De LANDHOEVE [illegible] KAMP, eerste perceel; bestaande in:
   Een Extra Hecht en Sterk gebouwd [illegible] ENHUIS en ERVE, SCHAAPSCHOT, SCHUUR, BAKHUIS, WATERPUT, BOUW- en WEIDELANDEN, AKKERMAALS- en DENNEN BOSSCHEN, opgaande BOOMEN en HEIDEVELDEN, te zamen groot ongeveer 83 Bunders.
   Ingezet en gebragt tot de som van *f* 1700.
   Tweede perceel, zijnde de zoogenaamde DAGHUURDERS WONING, op *Reijerskamp*, met ongeveer 30 Bunders BOUW- en WEIDELAND, DENNEN BOSSCHEN en OPGAANDE BOOMEN.
   Ingezet en gebragt tot de som van *f* 1000.
   De massa dezer 2 perceelen tot de som van *f* 4199.

13. Twee ZITPLAATSEN, in de Groote Kerk te *Arnhem*, Zuider Pand, 32ste Bank, 4de Plaats, Middelpand 9de Bank, 11de Plaats. En

14. Een GRAF, in voorschreven Kerk, Noorder Pand, No. 22. Zijnde in massa ingezet en gebragt tot de som van *f* 228.

15. Eene ZITPLAATS, in de Gasthuiskerk te *Arnhem*, 7de Bank, 4de Plaats.
   Ingezet en gebragt tot de som van *f* 22.

Alle welke goederen in het breede zijn omschreven in deze Courant van den 3. Julij ll.

Iemand aanwijzing begerende, vervoege zich daartoe bij de respectieve bewoners en gebruikers; met uitzondering van het Huis in de Kerkstraat, waarvan de bovengenoemde Notaris aanwijzing zal laten doen, ten wiens Kantore mede nadere informatien ten opzigte der Conditien te bekomen zijn.

§ § § In het *Regerings Bezirk Munster*, bij de Stad *Ahaus*, § § zeer aangenaam gelegene Vorstelijk KASTEEL, § met de daarbij annex zijnde GEBOUWEN, benevens de zeer aangename en met VISCH gevulde VISSCHERIJEN en zeer schoon aangelegde TUINEN, MENAGERIEN, zoo met of zonder de daaronder behoorende LANDERIJEN, benevens eene zeer schoone en zeer uitgebreide JAGT, welke op de aannemelijkste Conditie UIT DE HAND WORDT VERKOCHT. De genen, welke hierop reflectie maken, gelieven zich, met vrachtvrije brieven, te vervoegen bij den Rentmeester *GANSZ*, in *Ahaus*, bij wien de noodige inlichtingen te bekomen zijn.

De zich in het Kasteel bevindende zeer schoone MEUBELEN, welke alle naar den eersten smaak in *Parijs* vervaardigd zijn, kunnen naar welgevallen des koopers overgenomen worden.

J. A. FINCK.
Geheimraad.

BEKENDMAKING.

De Ondergeteekende verwittigt bij dezen, dat hij als Veerman op het Stads Veer te *Tiel*, over de Waal, heeft aangelegd eene GIERPONT, waardoor alzoo de Route van *Utrecht* en elders op *Gravens 's Hertogenbosch* en geheel *Braband*, gemakkelijk is gemaakt. Bevelende hij zich in de gunst der Reizigers en belovende eene prompte Bediening.

F. VAN DER WIELEN.

*** ONHERROEPELIJKE BEPALING DER VERLOTING VAN BIJOUTERIEN.

Wordt bij deze het geëerd publiek andermaal kenbaar gemaakt, dat de VERLOTING van BIJOUTERIEN aan den Ondergeteekende toegestaan, uit hoofde van Koninkl. [illegible] plaats van den 25. Mei jl., is nog ONHERROEPELIJK blijft bepaald op den 27. Augustus eerstkomende.

Hoezeer het debiet der Loten zeer gunstig is geweest, zijn er evenwel nog eenige Aandeelen te verkrijgen bij de, bij vorige Advertentien, genoemde Correspondenten.

Zutphen, den 21. Julij 1827.

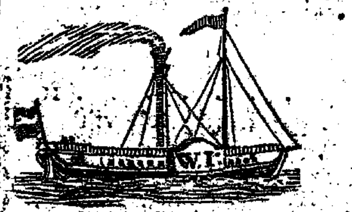
T. J. DELLEMYN.

§ § § De Ondergeteekende berigt aan de Heeren Reizigers en het † § verdere geëerde Publiek, dat, aangezien de VER- † KOOP van zijn LOGEMENT en TAPPERY, in de *Dusseldorpsche Wagen* alhier, geen voortgang heeft gehad, hij zijn BEROEP van LOGEMENT-HOUDER en TAPPER blijft continueren en zich bij voortduring in de welwillendheid van zijne Begunstigers houdt aanbevolen.

Arnhem, den 9. Julij 1827.

D. DE BRUIN.

[illegible] WAGENMAKERS-KNECHTS [illegible] adresseren zich ten spoedigsten met [illegible] *RHEDEN*, Mr. [illegible] bij *H. W. VAN* [illegible]

REGELING VAN AFVAART DER STOOMBOOT *WILLEM DE EERSTE.*

Van *'s Gravenhage*, *Delft*, *Rotterdam*, *Dordrecht*, *Gorinchem*, *'s Hertogenbosch*, *Bommel* en *Tiel* naar *Nijmegen*:
Elken Maandag, Woensdag en Vrijdag, 's morgens ten 6 ure.

Van *Nijmegen* naar *Tiel*, *Bommel*, *Gorinchem*, *'s Hertogenbosch*, *Dordrecht*, *Rotterdam*, *Delft* en *'s Gravenhage*:
Elken Zondag, Dingsdag, en Donderdag, 's morgens ten 7 ure.

Van *Rotterdam* naar *Delft* en *'s Gravenhage* vertrekt dadelijk bij aankomst der Stoomboot eene Diligence, om den anderen morgen ten half vier ure terug te keeren, en voor de afvaart de Boot te *Rotterdam* aan te komen.

Van *Gorinchem* naar *Amsterdam*, *Breda*, *Antwerpen* en *Brussel* en van *Nijmegen* naar *Arnhem* en *Cleve*, vertrekken op alle bovengenoemde dagen geschikte Diligences, om denzelfden dag de reis af te leggen.

Nadere Informatien worden gegeven te *Nijmegen* aan het Kantoor der ondernemers aan de Waal, en bij de diverse Commissarissen te *Tiel*, *Bommel*, *Gorinchem*, *Dordrecht* en *Rotterdam*, te *Delft* bij *J. [illegible] DENBURG* en te *'s Gravenhage* bij *P. REIJMAN*, in den [illegible] *Doelen*.

AMSTERDAMSCHE STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.
Vaart tusschen *Amsterdam*, *Harderwijk* en [illegible]
IN DIRECTE CORRESPONDENTIE
Over *Harderwijk* met *Deventer*, *Zutphen* en geheel *Munsterland*, en over *Kampen* [illegible]

De STOOMBOOT [illegible] *sterdam* des Maandags, Woensdags en Vrijdags, 's morgens ten 8 ure, en van *Kampen* des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags, des morgens ten [illegible]

Van *Harderwijk* [illegible] der Boot geschikte Wagens, op Veeren of Riemen, [illegible] *Deventer* en *Zutphen*, en van *Kampen* insgelijks bij aankomst naar *Zwolle*. Voor deze steden kan reeds te *Amsterdam* plaats genomen worden.

De uren van vertrek der Wagens zijn bij publieke annonces vermeld.

Vaart tusschen *Amsterdam* en *Zaandam*.

De STOOMBOOT *DE MERCURIUS* vertrekt alle dagen, uitgezonderd des Donderdags, van *Amsterdam* des voordemiddags ten 6½ en 9½ en des namiddags ten 2½ en 5 uren, en van *Zaandam* des voordemiddags ten 8 en 10½ uren en des namiddags ten 3½ en 7 ure.

*** Bij J. DE LANGE, Boekhandelaar te *Deventer*, is heden van de pers gekomen en alom verzonden:
Geschiedenis van Italie van af den val van het Westersche Rijk, tot aan den aanvang der oorlogen, na de Fransche Omwenteling. In twee deelen, door GEORGE PERCEVAL. Uit het Engelsch vertaald. Eerste deel eerste stuk *f* 2,25.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.